

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.148/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (cím1; eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetéseiről indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott végzés:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.209/2025/13. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 54.000 (ötvennégyezer) forint másodfokú perkiöltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a Rendőrkapitányság állományában, a Vízirendészeti Rendőrőrsön szolgálatirányító parancsnoki beosztásban teljesített szolgálatot. 2021. december 1. napjától kezdődően beosztásába nem tartozóan járőrszolgálati feladatokat is ellátott előjárói utasításra. Ezen tevékenysége során rendszeresen végzett járőrkörtet

szerinti útvonal alapján járőrszolgálatot, részt vett a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában és felderítésében, tiltott horgászatok felderítésében, megakadályozásában, fokozott ellenőrzésekben, területellenőrzésekben, illetve napi statisztikai adatszolgáltatásban. 2023. év januárjától kezdődően utasítás alapján az éjszaka, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatokon belül 21.30 és hajnali 5.30 között a Rendőrkapitányság Paksi Rendőrőrs szolgálatparancsnokával közös gépkocsizó járőrszolgálatot látott el, melynek során járőrszolgálati tevékenység és ehhez kapcsolódó intézkedések kerültek végrehajtásra. A rendszeres járőri feladatok, járőrszolgálat, gépjármű ellenőrzések és fokozott ellenőrzések ellentételezésért előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2025. február 10-én kelt határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2022. március 1-től 2024. november 30-ig terjedő időszakra (2022. május, június, július, augusztus, 2023. szeptember hónapok kivételével) 1.082.200 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjait egyaránt megjelölte. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.082.200 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Leszögezte, hogy – a csatolt iratok és a peranyag részévé tett tanúvallomások szerint is – a felperes által végzett járőrszolgálatok, járőri feladatok túlmutattak a felperesi beosztáson, ekként a szolgálatirányító parancsnok munkakörébe nem tartozó többletfeladatok voltak. Nem osztotta az alperes előadását, hogy e körben a felperesnek ellenőrzési és irányítási feladatai voltak a járőrök tekintetében. Megállapítható volt ugyanis a csatolt iratok tartalmából, hogy a felperes konkrét intézkedéseket is végzett, és feladata nem abból állt a járőri tevékenység során, hogy a járőr beosztású kollégáit ellenőrizte, ezt a peres eljárás további adatai cáfolták (eligazítások, beszámoltató lapok). A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képest kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a korábbiakhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot, ugyanakkor a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ugyanezen időponttól történő módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki. Megállapította, hogy a 2023. február 1. napjától kezdődő időszak vonatkozásában a felperes rendszeres jelleggel jelentős többletmunkát végzett, az érintett hónapokban nem eseti jelleggel látott el a beosztásához nem tartozó járőrszolgálatokat és egyéb, a szolgálati panaszban részletezett többletfeladatokat; ily módon a megbízási díjra jogosultságot a teljes

peresített időszak vonatkozásában a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megállapíthatónak találta, ennek tükrében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pont szerinti esetkört nem vizsgálta. A megbízási díj mértékét a keresettel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában állapította meg, azt nem találta eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte; másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását azzal, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított díjazást 75%-ra mérsékelje. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (2)-(3) és (5)-(6) bekezdéseit, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben derítette fel és csak részben alkalmazta a megfelelő jogszabályokat, ezért téves jogi következtetésre jutott. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellőképpen a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 14/2017. ORFK utasítás) 15. pontjában foglaltakat, mely szerint a szolgálatparancsnok feladatait úgy kell szervezni, hogy napi szolgálatteljesítési idejének legalább egyharmadát közterületen, határterületen töltse, amely időtartamot elsősorban az alárendelt állomány tevékenységének ellenőrzésére, helyszíni koordinálására, rendőri intézkedések szakmai irányítására és felügyeletére kell fordítania; vagyis elsődlegesen, de nem kizárólagosan. Nem értékelte megfelelően a rendelkezésre álló tanúvallomásokat sem, mely szerint a vízirendészeti területen szolgálatot teljesítő szolgálatirányító parancsnok feladata más szolgálatirányító parancsnokokhoz képest speciális a 14/2017. ORFK utasítás 18. pontjában rögzített feladat ellátásának tükrében, amikor a szolgálati idő alatt végzett tevékenységet, a feladatok végrehajtását nyilvánvalóan csakis a közterületen lehet ellenőrizni (az alárendelt állomány öltözetét, szolgálatra alkalmas állapotát, szolgálati igazolványának meglétét és érvényességét stb.). Ugyanígy a 14/2017. ORFK utasítás 30. pontja szerinti egyes feladatokat is csakis a helyszínen, szolgálat közben, a járőr mellett tudta teljesíteni (így a szolgálatteljesítés módját, az alárendelt állomány szolgálati öltözetét, felszerelését, fegyverzetét; a személyi szabadság korlátozásával járó intézkedést, a kényszerítő eszköz alkalmazását stb.). Érvelése szerint nem került az eljárás során teljeskörűen bizonyításra, hogy a felperes vegyes szolgálatai (szolgálatirányító/járőr) esetén a felperes 12 órás szolgálatirányítói feladatai mellett ellátott járőri feladatai milyen mértékű többletmunkának tekinthetők, ugyanis a 14/2017. ORFK utasítás 15. pontja – mely 2023. február 23. napjáig volt hatályos – a szolgálatirányító parancsnok részére előírja, hogy szolgálati idejének egyharmadát közterületen töltse el. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tény, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem eredeti besorolás szerinti munkája mellett, nem tényleges többletfeladatként végezte el tevékenységét. Mindezek okán a kereset jogalapja nem áll fenn, ezért annak elutasításának van helye (elsődleges fellebbezési kérelem).

[5] A másodlagos fellebbezési petituma körében arra hivatkozott, hogy a napi beszámolók nem támasztják alá azon tény, hogy a felperes 2023. február 1. napjától jelentős

többladmunkát végzett a korábbi pertárgyi időszakhoz képest (lásd: napi beszámoló lapok). Az ítélet indokolásában szükséges lett volna annak részletes kifejtése, hogy az elsőfokú bíróság a korábbi időszakhoz képest miben és mennyiben látta jelentős többletterhet okozónak a felperes feladatellátását a megváltozott jogszabályi környezet okán.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak indokaival egyetértve – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, azzal, hogy a másodfokú perköltség igényét 54.000 forintban jelölte meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó megállapításai, valamint a bizonyítékok értékelésének helytelenségét, ezek tekintetében ugyanakkor eljárásjogi jogszabálysértést nem állított (nem jelölt meg), csupán az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték értékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] A jogalap körében megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés]. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a szolgálatirányító parancsnok beosztás volt. A belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok, illetve a szolgálatparancsnok beosztást. A szolgálatparancsnok

és a járőr, járőrvezető beosztások egymástól eltérnek, előbbi nem járőrszolgálatot, hanem utóbbiak irányítását, koordinálását és ellenőrzését végzi. A két beosztás eltérőségét, feladatainak különbözőségét bizonyítja továbbá, hogy előbbiekről a 14/2017. ORFK utasítás, addig utóbbiak feladatairól a járőr- és őrszolgálati szabályzatáról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás rendelkezik. Mindezek tükrében a lényeges az, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott. Az alperes megalapozatlanul és helytelenül hivatkozott a 14/2017. ORFK utasítás 15. pontjában foglaltakra, a szolgálatparancsnoknak ugyanis a saját beosztásában, saját munkaköri feladatait ellátva kell a napi szolgálatteljesítési idejének legalább egyharmadát közterületen töltenie, vagyis az alárendelt állomány koordinálása, irányítása és ellenőrzése céljából; ugyanakkor a perbeli közterületi feladatok során nem a vezetői minőségében, hanem járőrként járt el. Az alperes fellebbezési érvelése a vonatkozásban azért is téves, mert a napi szolgálatteljesítési idő egyharmadát elérő közterületen történő szolgálat ellátás a felperes előírt feladatainak munkavégzési helyszínével kapcsolatos, s nem eredményezheti a járőri beosztás (járőrszolgálat) ellátásának igényét, előírását is, mint munkaköri feladat. A két beosztás azonos feladat ellátását önmagában kizárja azok egymás alá-fölérendeltsége: egyik beosztásnak (szolgálatirányító parancsnok) a másik (járőr) feletti ellenőrzési, utasításadási és beszámoltatási jogköre.

[10] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott a munkaidő változatlanságára. A többletfeladatok ellátásának megbízási díjjal történő ellentételezése ugyanis nem igényli annak túlszolgálatban történő ellátását, az nem tényállási elem.

[11] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit. Az elsőfokú bíróság – ugyan sommásan –, de indokát adta annak, hogy a felperes által a szolgálatirányító parancsnok beosztása mellett rendszeresen végzett járőri feladatokat miért tekintette jelentős többletmunka végzésnek. A tényállásban foglaltak és a jogi indokolásban leírtak összevetése alapján megállapítható, hogy figyelemmel volt a felperes speciális helyzetére, jelesül arra, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásában ténylegesen (nyilvánvalóan többletfelelőséggel és szervezési feladatokkal is járó) vezetői munkát végzett, mivel előbbi beosztásában az alárendelt állomány munkáját is irányította, koordinálta, ellenőrizte és beszámoltatásukat végezte. Mindezek mellett látott el rendszeresen járőrkörzet szerinti útvonal alapján járőrszolgálatot, vett részt közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, fokozott ellenőrzésekben stb.; 2023. januárjától kezdődően az éjszakai, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatain belül 21.30 és hajnali 5.30 között rendszeresen a Vízirendészeti Rendőrőrs szolgálatparancsnokával közösen gépkocsizó járőr szolgálatot látott el, melynek során a járőrszolgálati tevékenységhez kapcsolódó intézkedések kerültek végrehajtásra. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetésre jutott, amikor ezen körülmények összességét jelentős többletmunkavégzésként értékelte. Az a körülmény pedig, hogy a többletfeladat ellátás hónaponként esetleg eltérő mértékű volt, a feladatellátás hosszú ideig, rendszeresen végzett jellegét nem érinti, nem rontja le; ezért az elsőfokú bíróság – a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt – a kereset

megalapozottságáról e körben is helytálló döntést hozott. Ily módon az elsőfokú bíróság a peresített időszak egészére vonatkozóan helytálló következtetést vont le, amikor megállapította a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[12] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzettösszegszerű mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [2] és [29] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes szolgálatparancsnokként rendszeresen végzett járőri vegyes napi szolgálatokat, járőri szolgálatokat, továbbá arra is, hogy ezek szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta. Az ítéltábla a fentiek okán azösszegszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; így módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[13] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[14] A peresztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgy értékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[15] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (86.576 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[16] Az ítéltábla fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 29.

dr. Németh Andrea	dr. Kinyó Krisztina	dr. Szeles Balázs György
a tanács elnöke előadó bíró	bíró	bíró